

er døde som følge af krigen. Der er intet, der tyder på, at det bliver bedre, der er kun noget, der tyder på, at det bliver værre, og derfor skal vi have tropperne ud, så vi kan åbne for andre løsninger.

I den forbindelse annoncerede jeg under forespørgsel F 7, at vi i Enhedslisten har lavet et lille papir, som er Enhedslistens forslag til et freds- og forsoningsforslag for Irak. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at det jo ikke er sådan, at vi kommer med løftede pegefingre fra Enhedslistens side og siger: Nu skal I bare høre, hvad Enhedslisten har regnet ud her oppe på de nordlige breddegrader i Europa, og så skal I bare gøre lige præcis, hvad vi siger, og hvad vi synes.

Kl. 19.55

Det her handler om, at irakerne kommer i centrum, at det er irakerne, der slår takten frem for, at det er sådan, som vi ser det ske i dag, hvor det er USA, som i al for høj grad slår takten, og hvor FN og ikke mindst irakerne er kørt ud på et sidespor. Så den plan, vi har fremlagt, de ideer, vi har fremlagt, er nogle ideer, som går i en bestemt retning, i forhold til hvilke initiativer man kunne igangsætte for at få fred i Irak.

Planens punkt 1 er indlysende at trække tropperne ud, i og med at det forudsætningen for alle elementer i planen.

Punkt 2 er meget vigtigt og lige så vigtigt som punkt 1, nemlig støtte til opbygning af de demokratiske og folkelige kræfter i Irak, simpelt hen støtte til de demokratiske kræfter, som kan styrke demokratiet, lave demokratiet fra nedenunder.

En af de kræfter, som jeg gerne vil nævne i den sammenhæng, er den irakiske fagbevægelse. Vi har bl.a. i Enhedslisten haft folk inviteret herop fra den irakiske fagbevægelse til at turnere rundt, deltage i debatmøder og komme med deres syn og fortælle om, hvordan de er med til at opbygge de demokratiske organisationer i Irak fra nedenunder, som er med til at inddrage folk. Den slags organisationer tror jeg og tror Enhedslisten er værd at satse på.

Som punkt 3 vil vi indkalde til en snarlig freds-konference, der kunne indkaldes af FN. Denne konference kunne tage udgangspunkt i Den Arabiske Ligas konklusioner fra november 2005, konklusioner, som har en overvældende opbakning blandt de tre hovedgrupper i Iraks befolkning. Og de tre punkter er for det første afvisning af terrorisme, for det andet at alle parter – alle parter – skal deltage i den politiske proces, og for det tredje skal der være en tidsfrist for tilbagemelding af styrkerne/tropperne og ind-

dragelse af ikketerroristiske modstandsgrupper i det politiske liv.

Vi skal have sat gang i en længerevarende fredsproces. Det kunne være under FN-overvågning, det ville være det mest naturlige. Og i en overgangsfase kan det være nødvendigt med fredsbevarende FN-styrker, der kan fungere som en tillidskabende foranstaltning mellem hidtidige fjender. Det, der er vigtigt her, er, at det er FN, der får den centrale rolle, og at det ikke bare bliver et FN, som er et anneks eller et halehæng til en politik, som reelt er dikteret af USA.

Som en del af fredsprocessen er det også sådan, at alle, der har begået krigsforbrydelser, skal stilles for en krigsforbryderdomstol; det gælder både militser under den irakiske regering, det gælder andre militser, og det gælder selvfølgelig også dem, som har startet krigen i sin tid og det, som så senere er blevet til besættelsen.

Der skal nedsættes en sandhedskommission, og der kan man passende føle sig inspireret af, hvad der skete i Sydafrika, efter at apartheidregimet faldt. Den skal undersøge overgreb begået af koalitionsstyrker, regeringsstyrker samt oprørere og militsmedlemmer, den skal sikre oprejsning og erstatning til ofrene, og den skal i samarbejde med et irakisk råd komme med forslag til reform af politi og retssystem, der netop kan sikre retssamfundet.

Som afslutning på fredsprocessen kan man afholde valg om en ny grundlov.

Et meget vigtigt punkt i den plan og de ideer, vi har, er også, at der skal ske en genforhandling af alle de kontrakter, som har været forhandlet siden besættelsens start. Og det drejer sig ikke mindst om alle de kontrakter, der er blevet indgået under den midlertidige administration, hvor vi har set, at en række udenlandske firmaer, primært amerikanske, har fået nogle helt usædvanlig fordelagtige kontrakter, f.eks. Halliburton. De skal genforhandles. Alene det vil kunne give en masse milliarder til opbygning af det irakiske samfund.

Nogle af de milliarder kunne kommes i en fond, som kunne bruges til genopbygning af det irakiske samfund, og der kunne komme endnu flere penge, hvis man tog nogle af alle de militærudgifter, som der i dag bliver brugt til at føre krig for i Irak. Det er jo sådan, at alene USA bruger 6 milliarder amerikanske dollar om måneden alene til direkte krigsudgifter, og de krigsudgifter kunne bruges til at skabe meget civil genopbygning i Irak for.